

תלמודו בידו

דף כד עמוד ב

א נטמאה אחת מידיו בטומאה דרבנן, ונגעה בעודה
יבשה בידו השניה, באיזה אופן היד השניה
מטמאת קודש ?

ב כשיד טמאה מטמאת את חברתה, האם היא נעשית
שני או שלישי ?

ג נגעה ידו הטמאה בידו הטהורה של חברו, האם נטמאת ?
ד מהו ביאור המשנה "אוכלים מאכלים נגובים בידים
מסואבות בתרומה, אבל לא בקודש" ?

ה אונן לאחר אנינותו או מחוסר כפורים לאחר שהביא
קרבנותיו, האם צריכים טבילה לתרומה ולקודש ?

א רב שיזבי: רק בחיבורין, שידו הטמאה נוגעת בטהורה בעוד שהטהורה נוגעת בקודש.
כיון שיש לחשוש שמא יגע בידו הטמאה בקדשים.

אביי: אפילו אם נגע בקודש ביד הטהורה רק לאחר שידו הטמאה פרשה ממנה.

ב ידו יבשה: לרבי ור' יהושע, נעשית שני. לר' יוסי בר' יהודה, נעשית שלישי.
לחכמים, יתכן שאף שלישי אינו עושה.

ידו הטמאה רטובה: המים נעשים ראשון, וכשנגע ביד השניה נעשית שני.

ג ר' יוחנן: אם היד שנגעה בטומאה נגעה ביד חברו, נעשית שלישי לפסול את הקודש.
(והיינו כר' יוסי בר' יהודה, אבל לרבי נעשית יד חברו לשני).

אם היד שנגעה בטומאה נגעה בידו השניה, ועמה נגע ביד חברו, טהורה.
ריש לקיש: בתחילה סבר שאין ידו מטמאת יד חברו. ולבסוף הודה לר' יוחנן.

ד בתרומה: כגון שידיו שניות, ותחב חברו לפיו תרומה בידיו הטהורות.
אוכל צנון חולין יבש יחד עם התרומה, כי אין ידיו מטמאות את הצנון.
אך צנון לח אסור, כי המשקים נטמאים מן הידים ונעשים ראשון,
והמשקה עושה את הצנון שני, ופוסל את התרומה.

קודש: תחב קודש לפיו, אסור לאכול עמו חולין יבש, שמא ידו תיגע בקודש.

ה לתרומה אין צריך. לקודש צריך מדרבנן, כיון שעד עתה היו אסורים באכילת קדשים.